Juodieji ir baltieji, arba keletas minčių apie žiobrių žūklę II dalis

Parašė Anatolijus Ostapenka
Šeštadienis, 14 Balandis 2012 12:52

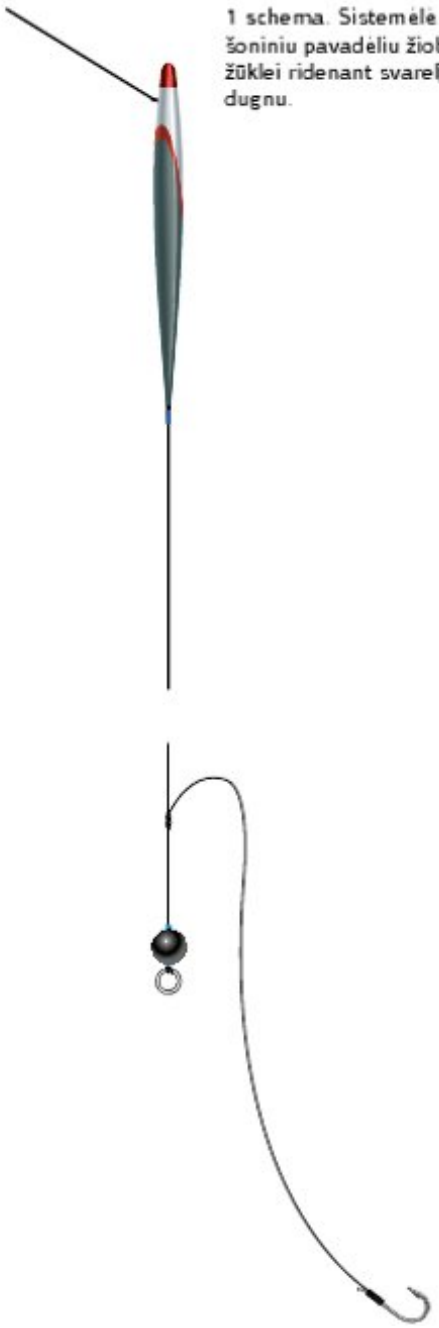
Žiobrių žvejoti važiuoju į netoli Vilniaus tekančias Aukštaitijos upėse – Nerį, Šventąją, Siesartį, Širvintą, Vokę, Vilnelę ir kitas, tad apie šių upių realijas daugiau ir kalbėsiu. Nors esu įsitikinęs, kad tie patys dėsniai galioja ir kitur, gal tik su šiokia tokia laiko paklaida.

Pirmą dalį šio straipsnio rasite čia.

Plūdinė – geriau

Kad ir kaip gerai pažinotum upę ir jos ruožus, vis tiek, nepabandęs joje pažvejoti anksti pavasarį, šimtu procentų nežinai – yra toje vietoje žiobrių ar ne. Pagaudai vienur – nekimba, tada keliauji į kitą vietą ar pervažiuoji prie tolimesnio upės ruožo, kur fortūna būna maloningesnė. Todėl, nori nenori, žiobrių žūklė šiuo metu yra susijusi su nuolatinėmis paieškomis. Dėl šios priežasties aš žiobrius labiausiai mėgstu žvejoti plūdine meškere. Ja daug greičiau ir paprasčiau apgaudyti upės ruožus, beto, ir pati žūklė mobilesnė – nereikia tiek įrangos, gali nuolat judėti. Šiaip jau, jeigu pasirinktoje upės vietoje yra žiobrių, tai paprastai ilgai laukti netenka. Jei per dešimt minučių nė vienas neužkibo – eik jų ieškoti kitur.

Parašė Anatolijus Ostapenka
Šeštadienis, 14 Balandis 2012 12:52

1 schema. Sistemėlė su šoniniu pavadėliu žiobrių žūklei ridenant svarelį dugnu.

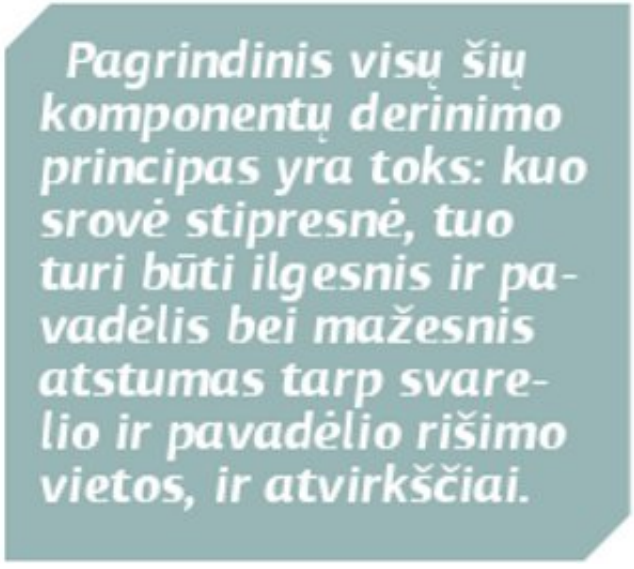
Tose pačiose vietose galima gaudyti žiobrius ir „judria“ dugnine, naudojant riedančius dugnu nesunkius svarelius. Tradicinė „stacionari“ dugninė žiobrių žūklei tinka mažiau – judantį masalą žiobris čiumpa daug mieliau, nei gulintį dugne, be to, ir gaudydamas aktyviai patikrini didesnį plotą. Dugninės svarelis turi būti parinktas taip, kad, viena vertus, jis negalėtų atsispirti srovei ir ilgam sustoti, o kita vertus – kad srovė ir neišneštų visos sistemos iš gaudymo zonos per greitai.

Parašė Anatolijus Ostapenka
Šeštadienis, 14 Balandis 2012 12:52

Pagrindinis dugninės meškerės trūkumas gaudant žiobrius tas, kad valas iki svarelio eina tiesiai, jį veikia srovė, išlenkianti lanku valo kilpą, ir sunku taip gerai kontroliuoti masalą, kaip būna gaudant plūdine meškere.

„Valakuša“ ar „girlianda“?

Žiobrius plūdine meškere gaudau naudodamas iš principo dvi sistemas: dugnu judantį vieną svarelį su viršum jo pririštu trumpu pavadėliu (vilniečių žargonu jis vadinamas „valakuša“) bei tradicinę sistemą, kai kabliukas su pavadėliu yra žemiau svarelių. Abi sistemos turi ir privalumų, ir trūkumų, ir kurią rinktis, sprendžiu atsižvelgdamas į konkrečią žūklės vietą.

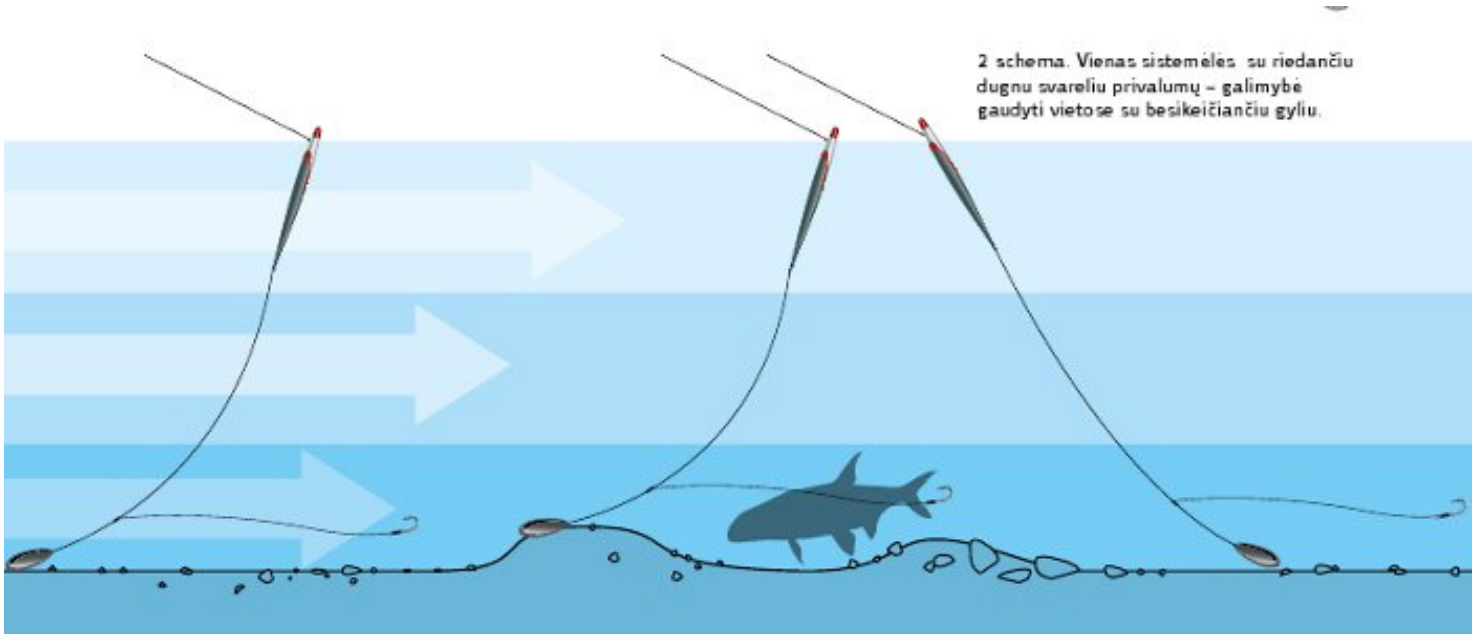

Sistemėlė su dugnu riedančiu svareliu ir viršum jo paristu pavadėliu su kabliuku turi tą didelį privalumą, jog juo daug patogiau iščiupinėti dugną, sužinoti, kur koks gylis, kokia dugno struktūra ir pan. Kitas svarbus dalykas – kad gaudant net ir nelygiame dugne, masalas beveik visuomet yra prie pat dugno, kur maisto ir ieško žiobriai – gaudant šias žuvis tai yra būtinybė. Be to, neginčijama tai, kad žiobris, kibdamas ant sistemos su ilgesniu šoniniu pavadėliu, turi

daugiau laiko įsiurbti kabliuką ir todėl paprastai daug geriau užsikerta, nei gaudant paprasta sistemėle, kada kibdama žuvis dažniausiai iškart pajaučia plūdės keliamą pasipriešinimą ir dėl to gali kabliuką išspjauti. Dėl šios priežasties gaudant tradiciniu būdu būtina į kibimą sureguoti žaibiškai.

Dar vienas šios sistemos privalumas – mažesnis jautrumas gylio pokyčiams. Jei gaudoma tokioje vietoje, kur, sakykime, nusidriekusi ilga sekluma po truputį pereina į duobę, tai paprastos sistemėlės beveik neįmanoma nureguliuoti taip, kad masalas visą laiką plauktų prie dugno. Jeigu nustatysi didesnį gylį – masalas seklumoje klius už dugno, jei mažesnį – duobutėje srovė jį neš gerokai aukščiau dugno. Tuo tarpu gaudant su besivelkančiu dugnu svareliu, masalas bet kuriuo atveju plauks netoli dugno, nebent gylis būtų didesnis už nureguliuotą atstumą tarp plūdės ir svarelio.

Tokie yra privalumai, tačiau ši sistema turi ir ryškių trūkumų. Visų pirma, turi susitaikyti su tuo, kad jei srovė dugnu velka svarelį, tai neišvengiamai prarasi kabliukų, ir apskritai yra neginčijamas šios sistemos „imlumas“ dugno kliuviniams. Kai kuriose vietose gali prarasti kabliukus kone kiekvieną kartą traukdamas sistemą, tad dugnu vilkti svarelį gali toli gražu ne visur.

2 schema. Vienas sistemėles su riedančiu dugnu svareliu privalumų – galimybė gaudyti vietose su besikeičiančiu gyliu.

Kitas dalykas, kad, žvejojant paprastai, t. y. nejudamus švino šratelius užspaudus ant valo aukščiau kabliuko, galima naudoti sunkesnes plūdes ir svarelius. Kai žūklės vieta yra atokiau ir reikia toli užmesti, tai yra didelis privalumas.

Parašė Anatolijus Ostapenka
Šeštadienis, 14 Balandis 2012 12:52

[Straipsnio tęsinį skaitykite čia.]

Straipsnis iš žurnalo Žvejok 2012. balandis / Nr.1

Juodieji ir baltieji, arba keletas minčių apie žiobrių žūklę II dalis

Parašė Anatolijus Ostapenka
Šeštadienis, 14 Balandis 2012 12:52

Parašė Anatolijus Ostapenka
Šeštadienis, 14 Balandis 2012 12:52